

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Nedeľa po Vstúpení: Príprava na posledné veci (28. 5. 2017)

Sk 1, 13-14

Keď tam prišli, vstúpili Peter, Ján, Jakub, Ondrej, Filip, Tomáš, Bartolomej, Matúš, Jakub Alfeov, horlivec Šimon Judáš Jakubov do vrchnej dvorany, kde občas bývali. Tí všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Máriou, matkou Ježišovou a s jeho bratmi.

Bratia a sestry

Existujú v živote určité etapy, alebo zastavenia, v ktorých rekapitulujeme posledné udalosti nášho života. Alebo si hodnotíme posledné roky života. Niekedy sa pozeráme na svoj život od narodenia až po súčasnosť.

Čím je človek starší, tým viac sa obzerá za tým, čo si už odžil a niekedy neveriacky nad tým všetkým krúti hlavou, ako cez toľké situácie prešiel a čo všetko už prežil, možno by sa mu ani vo sne nesnívalo, čo všetko ho v živote stretne. Hans Christian Andersen preto raz povedal, že najlepšie ľudské príbehy píše samotný život.

My kresťania vieme, že tie životné udalosti cez ktoré prechádzame, sa nedejú náhodne. Pán Boh už dopredu, ešte pred naším narodením vedel, cez čo v živote budeme prechádzať. Preto nás postavil práve do tej rodiny, v ktorej sme sa narodili. Formoval nás prostredím, v ktorom sme vyrastali. Dával nám do cesty ľudí – aj tých príjemných, aj tých menej príjemných, aby nás ich prostredníctvom pripravoval na konkrétne úlohy, ktoré má pre nás už dopredu pripravené.

Pozrime sa napríklad na postavu Mojžiša. Počas pôstneho obdobia sme na večierkach detailne rozoberali egyptské rany, ktoré oznamoval Mojžiš faraónovi. Za posledný polrok som viacej aj na službách Božích rozoberal Mojžišovu postavu a venoval sa rôznym duchovným súvislostiam, ktoré vo svojom živote prežil.

Na konci 5. knihy Mojžišovej stojí ako 120 ročný muž. Obzerá sa za svojím životom, hodnotí jeho jednotlivé etapy. V diaľke vidí zaslúbenú krajinu, do ktorej však už nevojde. Určite mu hlavou preblesli mnohé udalosti života.

Ako novonarodené dieťa ako keby o vlas unikol smrti, nakoľko faraón vydal príkaz pozabíjať všetkých izraelských narodených chlapcov. Nie náhodou ho faraónova dcéra našla ako bábätko ukryté v košíku, keď sa išla kúpať do rieky Níl. Dala mu teda meno Mojžiš, čo znamená vytiahnutý z vody.

Následne 40 rokov vyrastal na egyptskom faraónovom dvore. Bola to pritom najlepšia príprava na úlohu, ktorú mal Pán Boh pre neho určenú. 40 rokov poznával, študoval jazyk svojich nepriateľov, ich uvažovanie, ich náboženstvo. Poznal všetky ich silné a slabé stránky. Veľa sa za tých 40 rokov naučil. Potom prichádza obdobie ďalších 40 rokov, pretože v Egypte nemal zostať žiť natrvalo. Hospodin pripravil situáciu, kedy zabil jedného Egyptana, ktorý trestal jeho izraelského súkmeňovca. Zo strachu preto z Egypta ušiel. Bola to náhoda? Určite nie.

Počas ďalších 40 rokov žil mimo Egypta v krajine Midijáncov, ako pastier oviec. Z faraónovho kráľovského dvora sa dostal medzi pastierov, ktorých Egyptania z celej duše nenávideli a z hĺbky srdca opovrhovali. Aké veľké poníženie to muselo pre neho byť. V krajine Midijáncov sa však oženil, založil si svoju rodinu, narodili sa mu deti. Učil sa pritom za tieto roky poznávať bežný život obyčajných, nízkych, jednoduchých ľudí. Dialo sa to náhodou? Nie, Pán Boh si ho pripravoval na to, čo príde neskôr.

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Keď sa skončila ďalšia štyridsaťročná etapa jeho života a Mojžiš mal už 80 rokov, bol dokonale pripravený na to, čo mal Pán Boh pre neho pripravené. Vo veku 80 rokov ho Hospodin z horiaceho kra povolal do Božej služby. Opustil kraj Midijáncov a na ďalších 40 rokov sa stal vodcom izraelského národa. Oznámil faraónovi 10 egyptských rán, vyviedol Izraelitov z Egypta cez Červené more, priniesol im Božie prikázania z hory Sínaj a po desaťročiach izraelský národ priviedol až k hraniciam zasľúbenej krajiny. Keď vo veku 120 rokov stál na vrchu Nébo a pozeral sa na svoj celý život, neprestával sa čudovať. Toto by jeden človek nevymyslel, pretože všetky etapy jeho života mal Boh už od jeho narodenia s ním naplánované.

Na biblických hodinách pre dospelých sme preberali posledný celý rok postavu biblického kráľa Dávida, ktorú sme minulý rok uzavreli jeho starobou. Sledovali sme tie jednotlivé udalosti jeho života, akým zaujímavým spôsobom si ho Hospodin povolal ako mladého pastiera oviec. Videli sme jeho víťazstvá, ale všimli sme si aj jeho prehry. Jeho život sa stal vzrušujúcim už odvtedy, ako bol prorokom Samuelom pomazaný za kráľa. Saul sa svojho kráľovstva vzdať nechcel a začal vymýšľať rôzne intrigy proti Dávidovi. Všimli sme si aj Dávidovo priateľstvo s Jonatánom, ktoré bolo skutočným priateľstvom dvoch veriacich ľudí. Dávid potom musel ujsť pred kráľom Saulom, ktorý sa ho rozhodol zabiť. Stal sa vyhnancom aj s ďalšími na púšti, kedy jeho život visel na vlásku. Musel ujsť k svojim najväčším nepriateľom Filištíncom, pretože u nich sa cítil vo väčšom bezpečí, ako pri svojich vlastných. Neskôr však v boji zahynul kráľ Saul a Dávid prevzal kráľovstvo.

Všetko sa mu však začalo rúcať v tom momente, kedy scudzoložil s Batšebou a jej manžela nechal zavraždiť. Ako kráľ zanedbal výchovu svojich vlastných synov a prišlo to až do toho štádia, kedy sa ho jeho syn Absolón rozhodol odstrániť z kráľovského trónu a sám seba prehlásiť za kráľa. Nakoniec padol v boji a Dávid zostáva zdrvený jeho smrťou. Ako starý muž stojí a rekapituluje svoj život. Vidí v ňom mnohé pozitívne veci, ktoré urobil. Vidí aj zlyhania, ktoré sa žiaľ už nedajú vrátiť späť. Už od mladosti ho Hospodin pripravoval na funkciu kráľa a rôznymi skúškami ho prevádzal akoby cez oheň, aby raz mohol prevziať kráľovstvo. Aj keď nie vždy sa správal podľa Božieho slova, Hospodin bol stále s ním. Dávid si vždy dokázal priznať vinu a oľutovať ju. Toto je na jeho živote veľmi sympatické, aj keď v ňom spravil mnohé chyby, dokázal vždy nájsť cestu k Nebeskému Otcovi s prosbu o radu a odpustenie.

Bratia a sestry, vo štvrtok sme si pripomínali sviatok Vstúpenia Ježiša Krista na nebesá. Po vstúpení prichádza desaťdňové obdobie, kedy sa učeníci modlili a čakali na Ducha Svätého, ktorého im Pán Ježiš sľúbil poslať. Počuli sme na úvod kázne mená ľudí, ktorí sa stretávali a pripravovali sa na niečo, čo malo prísť a čo si nevedeli ani predstaviť. Tých desať dní im tiež slúžilo na akési zhrnutie, rekapituláciu všetkého, čo doteraz, hlavne s Pánom Ježišom za tie tri roky prežili.

Skutky apoštolské v prvom rade spomínajú Šimona Petra. Určite si spomínal na svoje predchádzajúce povolanie rybára. Po stretnutí s Pánom Ježišom sa stal rybárom ľudí. Pán Ježiš uzdravil jeho chorú svokru. Iste v mysli videl situáciu, kedy kráčal na Ježišov rozkaz po vode, ale keď začal pochybovať, topil sa. Pri Cezarei Filipovej vyznáva, že Kristus je synom Boha živého. Pri výsluchu Pána Ježiša ho však trikrát zapiera. Toto a mnohé ďalšie udalosti sa mu istotne vtedy prehánali hlavou, keď si hodnotil svoj život. Podobne rozmýšľali aj ostatní, ktorí sa stretávali na modlitbách: Ján, Jakub, Ondrej, Filip, Tomáš, Bartolomej, Matúš, Jakub Alfeov, horlivec Šimon, Judáš Jakubov. Keď sa obhliadali za svojim životom, videli v ňom požehnanie, ale aj zlyhania.

Čítali sme, že sa s nimi stretávala aj Mária, Ježišova pozemská matka. Je to zároveň posledná biblická zmienka o nej. Iste myslela na všetko, čo sa odohralo okolo Ježiša Krista. Ako sa jej zjavil anjelný Gabriel a oznámil jej správu o narodení sa Božieho Syna. Iste mala v posledných dňoch na pamäti aj

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

slová proroka Simeona, že jej raz dušu prenikne meč. Cítila to keď stála pod krížom na Golgote. Niekedy stála za svojim synom, ako pri svadbe v Káne Galilejskej keď sa minulo víno, Ježiš kázal aby naplnili prázdne nádoby vodou a zniesli ju starejšiemu. Mária vtedy povedala: *Urobte všetko, čo vám povie (Ján 2, 5)*. Ale vidíme ju aj v momentoch, kedy Ježiša išla odvieť domov, keď kázal slovo Božie, lebo si myslela, že sa zbláznil (Mk 3, 20 – 21). Počula aj Jeho slová na kríži adresované jej a Jánovi: „Ajhľa tvoja matka, ajhľa tvoj syn“ (J 19, 27). Teraz po Jeho vstupe do neba si všetko, čo doteraz prežila rekapitulovala.

Aj v našom živote bratia a sestry prichádzajú obdobia rekapitulácie. Niekedy to robíme, keď stojíme na sklonku svojho života. Cítíme, ako nám sily ubúdajú a pripravujeme sa postupne na tú poslednú hodinu života. Zhŕňame si, čo všetko sme v živote urobili. Čo bolo dobré, čo zase zlé. Čo by sme radi zmenili, ale je už neskoro. Vtedy vidíme, ako nás Hospodin už od narodenia pripravoval na tie skutočnosti, cez ktoré budeme prechádzať. Keby sme to už v mladosti vedeli, čo nás všetko v živote čaká, tak by sme tomu ani neuverili.

Možno mladší ľudia sa až tak veľmi neobzerajú do minulosti, ale niekedy prichádzajú určité životné zastavenia. Pri narodení dieťaťa, pri jeho maturite, promócií, svadbe a podobne. Vtedy sa človek zastaví a hodnotí všetko, čo sa doteraz od jeho narodenia odohralo.

Pre tých najmladších také malé zastavenie môže znamenať prechod zo základnej školy na strednú, alebo zo strednej na vysokú. Alebo slávnosť confirmácie môže byť tiež takým medzníkom, kedy sa človek zastaví a obzerá sa za seba.

Nech už sa teda zastavíme kedykoľvek v živote a hodnotíme všetko, čo bolo doteraz vykonané. Vždy si musíme uvedomiť, že ten náš život neplynie len tak, náhodne, a nerozplynie sa kdesi do neznáma. Všetko sa odvíja podľa Božieho plánu. Preto by sme sa v každej etape mali v modlitbách pýtať: „Nachádzam sa Bože na tom mieste, kde ma chceš mať? Naplňam svojím životom Tvoju vôľu? Naplňam poslanie, ktoré si určil môjmu životu?“

Život nie je vždy iba prechádzkou ružovou záhradou. Prežijeme v ňom veľa svojich vlastných chýb a nesprávnych rozhodnutí. Úžasné je to, že ak aj zlyháme, Pán Boh môže to zlyhanie zmeniť na požehnanie.

Keď sa kráľ Dávid ako starý muž rozhodol sčítať celý svoj národ, Pán Boh sa na neho nahneval. Zoslal anjela, ktorý tri dni prostredníctvom moru ničil ľudí v Izraeli. Dávid sa modlil o odpustenie, až nakoniec uvidel anjela s vytaseným mečom proti Jeruzalemu, nachádzajúceho sa na humne Ornána Jébusejského. Na tomto mieste priniesol Hospodinu obeť a následne prišlo zmierenie medzi Hospodinom a ľuďmi. Na tomto mieste Dávidovho zlyhanie a Dávidovej modlitby, jeho syn Šalamún postavil chrám v Jeruzaleme. Skrátka veriacemu človeku všetky veci slúžia na dobré.

Nech sa tak deje v našom živote vždy keď sa zastavíme, aby sme ho hodnotili. Modlime sa o odpustenie hriechov a zároveň o naplnenie Božieho plánu s naším životom, aby sme vždy boli na tých miestach, kde nás Boh chce mať, aby naším prostredníctvom niečo vykonal.

AMEN.